

Griezelverhalen bij Angsthazen

Reeks 1 - 5

Kijk voor alle spannende verhalen op de website:
www.angsthazen.com

Copyright: ©2024 Cheyenne van Walsum
ISBN: 9789465012254

Inhoud

HEKSERIJ IN NEDERLAND

Geïnspireerd op de Heksenwaag te Oudewater **5**

DE SCHOONHEID VAN HARTEL

Geïnspireerd op het Hartelkanaal te Spijkenisse **29**

DE BEUL VAN GRAVENSTEEN

Geïnspireerd op het Gravensteen te Zierikzee **49**

DE WITTE DEMONEN

Geïnspireerd op de ontdekking van Zuid-Amerika **77**

BLOODY MARY

Geïnspireerd op eigen schoolkamp **103**

Hekserij in Nederland

Geïnspireerd op de Heksenwaag te Oudewater

Hoofdstuk 1

De hele week was het al flink aan het regenen, zo ook in Roermond.

Ik liep met blote voeten door de drassige modder op weg terug naar de boerderij, waar mijn zesjarige zoontje en zijn vader vol verwachting op me wachtten.

Vandaag was ik langer in het bos gebleven dan normaal, dus ik hoopte dat ze zich geen zorgen zouden maken.

In mijn linkerhand hield ik mijn sandalen vast, terwijl ik in mijn rechterhand een rieten mandje droeg, gevuld met onbekende planten. Er gingen geruchten dat langs de rivier, op een halve dag wandelen afstand, planten groeiden die ziektes konden genezen.

Al maandenlang had ik dit gerucht proberen te negeren, omdat mijn man altijd tegen was.

Hij zei: 'Als God ooit besluit dat ik ziek word, dan word ik ziek.'

Ik ging altijd tegen hem in en zei: 'Als God wil dat ik jou beter maak, dan wil ik jou beter maken.'

Misschien was het niet helemaal eerlijk, maar ik gebruikte onze zoon vaak als excuus waarom God niet zou willen dat een van ons ziek zou worden of ziek zou blijven.

Ik was bijna terug bij de boerderij en de schemering gaf aan dat het tijd was om het avondmaal voor te bereiden.

Hekserij in Nederland

Opgelucht dat ik onderweg niemand was tegengekomen, opende ik het grote hek naar onze boerderij.

Het was riskant om met een tas vol onbekende planten uit een verboden gebied rond te lopen, aangezien dit beschuldigingen van hekserij kon oproepen.

Ik vond dat absurd.

Ik was bedreven in het bereiden van voedsel, maar het mengen van kruiden tot een magisch drankje? Dat was niet echt mijn specialiteit.

Waarom ik dan toch stiekem naar de onbekende planten was gegaan, vraag je je af?

Dat kwam door een onheilspellend voorgevoel.

Ik had gedroomd over de pest, een vreselijke ziekte die onze landen gelukkig al een tijd bespaard was gebleven.

In mijn dromen zag ik mijn man dood in bed liggen en onze zoon dood op de vloer. Die droom beangstigde me en ik vreesde dat het een voorbode zou kunnen zijn.

Daarom besloot ik het verbod op het plukken van de onbekende planten te negeren. Misschien zou ik in staat zijn om een magisch drankje te maken. Misschien had God me een teken gegeven om de planten nu te oogsten, omdat ze nodig waren.

Als ik daadwerkelijk in staat was om mensen beter te maken, zouden ze me toch niet beschuldigen van hekserij?

Ik was zo diep in gedachten verzonken dat ik bijna struikelde over het trappetje naar de voordeur. Gelukkig herstelde ik mezelf op tijd, opende de deur en hoopte twee opgeluchte gezichten aan te treffen.

Wat ik zag, waren geen twee blije gezichten.

Mijn man, mijn geliefde echtgenoot, lag roerloos op de grond.

Angsthazen

En mijn zoontje, waar was mijn zoontje?

In een staat van wilde paniek liet ik mijn sandalen en het rieten mandje vallen en rende het huis binnen.

Slechts één kamer verder zag ik zijn kleine lichaampje tegen de muur liggen.

Ik verstarde even.

‘Dirk?’ fluisterde ik met bevende stem.

Voorzichtig sloop ik naar het kleine lichaampje tegen de muur en hurkte voor hem neer, hopend hem wakker te schudden.

‘Dirk!’ riep ik, maar er kwam geen reactie.

Geschokt rende ik terug naar de ontvangstruimte waar mijn man lag. Ook hij gaf geen teken van leven.

Ik besepte dat ze beide waren overleden, mijn man en mijn zoon.

Met tranen in mijn ogen verliet ik het huis, sprong ik op een paard dat in de stal stond en snelde naar de stad om hulp in te roepen.

Ik was de tas met de onbekende planten uit het verboden gebied volledig vergeten.

Hoofdstuk 2

Het eerste dat de schout en zijn mannen zagen toen ze mijn boerderij binnenkwamen, was niet mijn man, maar de mand met de planten die ik op de grond had laten vallen.

Eén van de mannen begon mijn man te onderzoeken, maar de schout gaf zijn andere twee mannen een strenge blik en beval hen mijn tas te doorzoeken.

‘Hoe bent u aan deze planten gekomen?’ vroeg de schout mij met een kille stem.

Ik besloot de waarheid te vertellen en zei: ‘Ik ben helemaal naar de Maas gelopen, mijnheer. Verder dan dat zelfs! Ik wilde zien of het waar was dat daar andere planten groeiden.’ Ik verzweg het deel over de magische geruchten rondom de planten.

‘Komt u daar vaker?’ vroeg de schout door.

‘Nee, mijnheer,’ schudde ik mijn hoofd.

‘Kunt u dan verklaren waarom ik hier uw man dood aantref en u met een tas vol verboden planten?’ De schout keek van mijn man naar de planten en toen weer beschuldigend naar mij.

Ik vermoedde dat hij dacht dat ik mijn man had vermoord en dat ik als heks werd beschouwd vanwege de planten.

‘Ik... ik heb mijn man niet vermoord,’ stamelde ik in lichte paniek. Ik was slechts een arme boeren vrouw, en ik zou mezelf nooit kunnen verdedigen als ze me wilden oppakken voor hekserij.

Angsthazen

De man die mijn man had onderzocht, was inmiddels doorgelopen.

‘Er ligt hier een jongen!’ hoorde ik hem roepen vanuit de andere kamer.

Mijn hart bonsde in mijn keel.

Hij had mijn zoon gevonden.

De schout keek me met walging aan en schreeuwde: ‘Je hebt een pact met de duivel gesloten en nu zijn je man en je kind dood. Je hebt onschuldige zielen opgeofferd voor je eigenbelang!’

‘Nee, nee!’ jammerde ik. ‘Ik heb dat niet gedaan! Ik bid alleen tot God, echt waar!’

Maar het maakte niet meer uit wat ik zei. De mannen bonden mijn handen strak aan mijn lichaam met een touw en duwden me van de trap voor het huis naar beneden.

Ik kon alleen maar huilen. Ik zou worden vervolgd voor hekserij, maar mijn tranen vloeiden vooral om het verlies van mijn man en mijn zoon.

Het enige dat ik kon doen, was bidden.

Bidden voor hun zielen en bidden dat de schout het bij het verkeerde eind had.

Ik bad dat hun dood geen straf was omdat ik naar de verboden planten was gegaan.

Hoofdstuk 3

Ik was altijd gewaarschuwd dat heksenvervolging gepaard ging met gruwelijke martelingen, maar ik had me nooit kunnen voorstellen dat ik dat zelf zou moeten ondergaan.

Ik liep nog steeds op blote voeten en droeg mijn kanten jurk, die inmiddels vuil was van de modder en de regen. Mijn handen waren strak aan elkaar gebonden terwijl de schout me naar de kerkelijke inquisitie duwde.

‘HALT!’ hoorde ik achter me, en naderende voetstappen haalden ons in. Het was de rakker die mijn man en mijn zoon had gevonden.

‘Halt!’ riep hij opnieuw.

De schout stopte zijn pas en trok me naar zich toe.

De rakker moest even op adem komen van zijn inhaalrace, en toen de schout begreep waarom hij zich zo haastte, liet hij me uit schrik los.

‘Wat heb jij daar, en hoe kom je eraan?’ vroeg hij streng aan de rakker.

De rakker hijgde en zei: ‘Dit vond ik bij het huis van die heks!’ Hij keek me met vlamme ogen aan.

Het duurde even voordat ik begreep waarom dit voor hen zo belangrijk kon zijn. Het was een bezemsteel die de rakker in zijn handen had.

‘Laat los!’ beval de schout. ‘En wel nu!’ voegde hij er boos aan toe.

Angsthazen

Geschrokken liet de rakker de bezemsteel met een klap op de grond vallen.

‘Je bent echt een ongelooflijke gans,’ schold de schout terwijl hij zich naar de rakker bewoog om hem een tik op zijn hoofd te geven. ‘Laat je handen zien!’

Verbijsterd hief de rakker zijn handen op om ze te laten onderzoeken door de schout. De schout keek met zijn ogen, want hij durfde zijn handen niet aan die van de rakker te leggen.

Ik wachtte gespannen af.

Het was inderdaad mijn bezemsteel die voor paniek zorgde, maar had niet iedereen een bezemsteel? Ik moest het huis schoonhouden om mijn gezin gezond te houden, daar had ik echt die bezemsteel voor nodig.

Als ik de moed had gehad, zou ik hebben aangeboden om de bezemsteel zelf vast te houden om te bewijzen dat ik er niet op kon vliegen. Maar ik durfde niet.

Ik voelde me zo klein als een mier.

De grote kerk achter me leek als een afgrond, de touwen sneden in mijn polsen en de grond voelde koud aan onder mijn blote voeten. Bovenal was ik helemaal alleen.

Officieel was ik een weduwe en ik was nu ook geen moeder meer. Ik had niets en niemand zou me missen, behalve de boerderijdieren.

‘Hoe lang ben je al een rakker?’ vroeg de schout nog steeds verbaasd.

‘Twee... twee jaar,’ stamelde de rakker.

‘En hoeveel heksen heb je al opgepakt?’ vroeg de schout.

‘Heel veel,’ antwoordde de rakker.

‘Dan zou je toch moeten weten dat je nooit aan die vervloekte bezemsteel moet komen!’ De schout spuugde bijna

Hekserij in Nederland

de woorden uit. ‘Als jij en je familie nu vervloekt zijn, is dat jouw schuld!’

De rakker keek angstig naar zijn baas en zei: ‘Ik voel me nog...’

Hij maakte zijn zin niet af. De rakker draaide zijn blik weg, stuurde naar het niets en viel een paar seconden later met een doffe klap naast de bezem neer.

Het werd stil en mijn hart bonkte in mijn keel.

De schout wachtte even en draaide zich toen weer naar mij. ‘Het ziet er niet goed uit voor je, heks.’